

Dat was Simon Korteweg, dit is H III NOS Jazz, M&R. NOS Jazzgeschiedenis, deel 75.

plaat 1

Count Basie and his Orchestra: St.Louis Blues (W.C.Handy)
A/3 - 1:56 - Jazz Archives JA-16.
(Inf. op RHYTHM-tot uit)

De Count Basie Band

Claude Williams op viool en Caughy Roberts^s-altsaxofoon in "St.Louis Blues", mogelijk van 8 februari 1937. Met een furieus blazende Lester Young - tenslotte in een arrangement van Fletcher Henderson: "Tattersfield Stomp".

idem

Idem: Tattersfield Stomp (Trad.)
A/4 - 2:32 - idem

Lester Young-tenorsaxofoon, Buck Clayton-trompet, Dan Minor-trombone en Jack Washington-baritonsaxofoon in "Tattersfield Stomp" zoals dat ~~na~~ via WBAE uitgezonden werd door Mutual Broadcasting System vanuit de ^{Gay} Chatterbox Ballroom in Hotel William Penn, Pittsburgh, Pennsylvania. Count Basie and his Orchestra met Buck Clayton, Carl 'Tatti' Smith en Joe Keyes-trompetten, Dan Minor en George Hunt-trombones, Caughy Roberts en Jack Washington-alt-, Lester Young en Herschel Evans-tenorsaxofoons. Count Basie-piano, Claude Williams-gitaar, Walter Page-bas, Jo Jones-drums. De zanger van de Basie Band is Jimmy Rushing. Uitzending: 12 maart 1937.

toen B!
Drie maanden na de laatste opname van Bennie Moten's Kansas City Orchestra was Franklin Delano Roosevelt beëdigd als 32ste president van de USA. Met zijn New Deal bestreed hij de Depression via sociale wetten, grote arbeidsprojecten waarvan dat in de Tennessee Valley het spectaculairst was, maar ook cultuurele programmas als subsidiëring van toneel en theater.

maatt '33.
1937. Het jaar dat ~~xxxx~~ Count Basie zijn vooral ritmisch stempel op de jazz in New York gaat zetten, en van Roosevelt's begrotingsmanoeuvre die nieuwe grote werkloosheid ten gevolge had, waardoor ~~dat~~ een soort contante werd, in 1939 9 miljoen, 1 meer dan in '31 bij het begin van de Depression. In 1933, het jaar van ~~xxxxxx~~ Roosevelt's intrede als president, was de Volstead Act van 1920 -het verbod op het maken en verkopen van alcoholhoudende drank- eerst verzacht, december '33 werd die Drooglegging afgeschaft. De 'speak-easies' werden nu legaal zoals de Onyx aan 52nd Street van Joe Hellock, hotels konden hun bars heropenen en de opleving van deze business had het inhuren van levende muziek tot gevolg: in de hotel ballrooms ~~xxx~~ verchenen jazzachtige dansorkesten, voor het merendeel blank, de Big Bands van de Swing Era. Een tweede gevolg van de afschaffing van de Drooglegging was het wegvallen van het werkterrein van de dranksmokkelaars, de bootleggers, het niet meer renderen van de tot dan illegale brouwerijen en stokerijen. De misdaad, die zich in de afgelopen dertien jaar goed georganiseerd had en bekend was als b.v. de Maffia ^{met} Al Capone als symbool van alle kwaad, de misdaad die zich diep genesteld had in de Amerikaanse maatschappij, moest nieuwe terreinen vinden.

Zo traden er verschuivingen op naar legale business, o.a. het kroeg- en nachtclubwezen, de z.g. 'protectie': het tegen vernieling beschermen van eigendom door geregelde afkoopsummen, en een nieuwe illegale handel: verdovende middelen, drugs. Van oudsher marihuana en cocaïne, nu ook nieuwe ~~...~~ als barbituraten -peppillen, speed- en heroïne.

In 1937 had bokser Joe Louis, de Brown Bomber, de held van Harlem, de Duitse wereldkampioen Max Schmeling binnen 2 minuten in elkaar geramd, een jaar eerder had Jesse Owens de Olympische Spelen in Berlijn gedomineerd met hardlopen en versprongen. En in '37 was FDR ondanks alles de populairste man, Roosevelt, de President, of zoals de Hepsters zeiden, de Prez.

John Hammond, producer, de man die de Basie Band naar New York gehaald had, wist dat gitarist/violist Claude Williams niet happy was in The Apple, naar Kansas City terug wilde. Hij nam Basie en andere musici mee naar The Black Cat waar een orkestje olv. Skeets Tolbert speelde waarin Kenny Clarke-drums en diens broer Frank op bas. Bobby Moore speelde trompet en Freddie Green gitaar. Iedereen was het er over eens dat Green DE opvolger van Williams was, maar Hammond ook dat Tatti Smith niet voldeed, wat nauwelijks ergens op sloeg. Maar hij kreeg zijn zin, ook Bobby Moore werd weggeplukt uit de Tolbert groep. Bovendien hield Joe Keyes het voor gezien, zodat in maart 1937 de Count Basie-trompetsectie er zo uitzag: Buck Clayton, Ed Lewis en Bobby Moore. (Lewis was opgegroeid in Kansas City, had gespeeld bij Moten, Thamon Hayes en Jay McShann). 26 maart '37, toen het orkest inmiddels voor het eerst speelde in het fameuze Apollo Theater in Harlem, werd in de nieuwe bezetting de tweede studio-session voor Decca gedaan. Dit was het eerste stuk: "Exactly like you".

plaat 2 Count Basie and his Orchestra: Exactly like you (Jimmy McHugh, Dorothy Fields)
2/2 - 2:42 - Coral GOPS 6596/1-2/D

Jack Washington-baritonsaxofoon, zanger Jimmy Rushing met trompettist Buck Clayton, tenorsaxofonist Lester Young en nogmaals Clayton in "Exactly like you" van Jimmy McHugh en Dorothy Fields. Ed Lewis is de trompettist aan het slot van "Boo-hoo".

idem Idem: Boo hoo (Heyman, Lombardo, Loeb)
2/4 - 2:25 - idem

Weer Jack Washington op baritonsaxofoon, Jimmy Rushing met Buck Clayton, en dan Ed Lewis op trompet, in "Boo hoo". Ed Lewis opnieuw en nu Herschel Evans op tenorsaxofoon in "The glory of love".

idem Idem: The Glory of Love (Hill)
1/1 - 2:30 - idem

"The glory of love" met trompettist Ed Lewis en tenorsaxofonist Herschel Evans. En tenslotte de band-uitvoering van een stuk dat in oktober '36 was opgenomen door de Jones/Smith Inc.: "I may be wrong".

plaat 3

Count Basie a/h Orchestra: I may be wrong (Count Basie)
3/3 - 2:45 - Coral COPS 1788/1-2/D

"I may be wrong" dan wel "Boogie Woogie", zang van Jimmy Rushing en de Band, de trompettist was Buck Clayton. Vierde en laatste stuk van de tweede session voor Decca van Count Basie and his Orchestra, New York, 26 maart 1937. De eerste was op 22 januari geweest, en drie dagen later al maakte John Hammond gebruik van de aanwezigheid in New York van Count Basie-musici. Voor Brunswick was hij producer sinds '35 ^{voor} de kleine groep-opnamen met pianist Teddy Wilson als leider, 25 januari 1937 formeerde Hammond ^{de} ~~de~~ volgende ^{groep} ~~groep~~: Buck Clayton-trompet, Lester Young-tenorsaxofoon, Walter Page-bas en Jo Jones-drums van de Basie Band, Freddie Green-gitaar nog van Skeets Tolbert maar twee maanden later Basie, en zijn aanstaande zwager Benny Goodman op klarinet, terwijl Basie's tenorsaxofonist Herschel Evans een uitstekend klarinettist was. De combinatie waar het Hammond om ging: Teddy Wilson and his Orchestra en zangeres Billie Holiday.

plaat 4

Teddy Wilson a/h Orchestra: He ain't got rhythm (Irving Berlin)
B/1 - 2:48 - CBS 66274

"He ain't got rhythm", Teddy Wilson studio-formatie op 25 januari 1937 in New York voor Brunswick, eerste samenwerking op de plaat van Billie Holiday en Lester Young, twee muzikaal verwante zielen - ze hadden volslagen onafhankelijk een soortgelijke timing en frasering ontwikkeld, een spelen met de 'beat', het metrum, ~~een~~ ^{een} over grenzen heen vloeiende muzikale zinnen bouwen dat ~~absoluut~~ ^{absoluut} nieuw was toen, zeer modern. De zangeres maakte ook als mens grote indruk op Lester Young, hij ging haar Lady Day noemen, zij vond hem de beste tenorsaxofonist die ze ooit hoorde, en waar de Grote Man in de States de President was, werd Young voor Lady Day de President van de tenoristen, Prez. Ook van Irving Berlin ~~was~~ is "This years kisses", tweede stuk uit de session, het is de afsluiting van deel 75 in de NOS Jazzgeschiedenis, MDR.

plaat 5

Idem: This years kisses (Irving Berlin)
E/5 - 3:05 - CBS 68228

2440
2657